

sorg for og Indsigt i Handelsforholdene. Det er ikke ønskeligt, at man, saa at sige, skal trykke Kravet til disse Embedsmænds Dygtighed ned ved at sætte Gagerne for lavt. Det kan vel være, at man i mange Tilfælde vil kunne faae ligesaa dygtige Mænd til enkelte af disse Embeder ved at sætte Gagen til 2000 Rbd., som ved at sætte den til 2500 Rbd., det skal jeg ikke modsigge. Men jeg troer rigtignok, at den Regel skal bekræfte sig i Virkeligheden, at, naar man sætter alle Gagerne ned, saa indskrænker man ogsaa sine Fordringer i Henseende til den Dygtighed, der udfordres til disse Poster, og det er ikke blot til selve disse Poster, at man vil faae mindre dygtige Mænd, men det vil tillige have Følger for den hele Toldadministrations Embedspersonalet. Det er ganske naturligt, at, naar man trykker Spidsen af hvad der er at naae i en Administrationsgreen, saa trykker man ogsaa de Underordnede i denne Administrationsgreen i det Hele, og, jo lavere man sætter de høiere Rønninger, desto mere kan man være forvisset om, at man vil afholde dygtige og begavede Folk fra at søge derhen. Det Hele, hvorom der er Spørgsmaal, er som sagt 1800 Rbd., der kunne spares paa disse 6 Poster. Nu, 1800 Rbd. ere ogsaa Benge; men jeg vil gjøre opmærksom paa, hvad jeg ret strax nærmere skal fremhæve, at, naar man vil bespare disse 1800 Rbd., saa fører Consequensen til, at man endvidere maa bespare 1800 eller 2700 Rbd. paa de tilsvarende 6 eller 9 Kassererposter, og saa bliver Besparselsen dog maaskee større end det kan synes hensigtsmæssigt for denne Klasse i det Hele taget. Jeg tør ogsaa gjøre opmærksom paa, at den Tanke, hvorfra et til § 5 (af Ulrif) stillet Forslag gaaer ud, og endnu mere den Tanke, hvorfra dets Tilbagetagelse gaaer ud, turde tale for, at Mænd, som ere bekendte med disse Forhold særligt paa eet Sted, navnlig i Helsingør, have fundet det høist betænkeligt at nedlægge Gagerne saa meget som af det ærede Udvalg er foreslaaet.

Jeg vender mig nu til den Bemærkning af det ærede Udvalg, at det skulde være tilraadeligt at nedlægge Gagerne for Toldinspecteurerne, men at det skulde være betænkeligt at nedlægge dem for Toldkassererne. Kunne

vi enes derom, at det er betænkeligt at nedlægge dem for Toldkassererne — og jeg er ganske af denne Mening — saa troer jeg ogsaa, at det skal lykkes mig at bevise, at det er lige saa betænkeligt at nedlægge Gagen for Toldinspecteurerne, og at en Nedføttelse for Toldinspecteurerne nødvendigviis maa drage en Nedføttelse for Toldkassererne efter sig. Det forholder sig nemlig ingenlunde saaledes som af det ærede Udvalg er antaget, at Toldkassereretsjenerne kunne give Anledning til flere Defraudationer end Toldinspecteurposterne, eller med andre Ord, at denne Regel om at tilkjøbe sig Oppebørselsofficianternes Redelighed og Dygtighed ved Hjælp af gode Rønninger snarere skulde finde Anvendelse paa disse end paa Toldinspecteurerne. Det er vel sandt, at Toldkassereren har Nøglen til Kassen; for ham er det lettere end for Toldinspecturen at gjøre det umiddelbare Greb i Kassen; men jeg vil dertil bemærke, at Toldkassererne have allevegne stillet en meget betydelig Caution, en Caution, som er ganske anderledes betryggende end den, som Amtsforvalterne f. Ex. have stillet. Den faste Regel for Beregningen af Toldkassereres Caution er den, at den skal være $\frac{1}{3}$ af eet Mars Brintvointrader, dog saaledes, at man ordentligviis, hvor Embedsmændens Tilfordelighed taler derfor, samtykker i, at Cautionen ikke fastsættes høiere end til 10,000 Rbd.; der- ved vil Cautionen, hvor Embedsmænd har sine Foresattes Tillid, ordentligviis være 10,000 Rbd. for en Toldkasserer paa hvert af disse Steder, hvorom her er Spørgsmaal. Nu kan jeg efter det Kendskab, jeg har til disse Forhold, forsikre, at en Toldkasserer skal ikke alene gribe dybt i sin Kasse, men han skal tillige gribe meget klogt i den, naar det skal være ham muligt at gribe saa meget, at det ikke skal kunne dækkes af en Caution paa 10,000 Rbd. Men desforuden troer jeg, at Fristelsen til saaledes umiddelbart at gribe i en Kasse er ingenlunde saa stor, som man i Almindelighed antager. Dette har viist sig med Underbetjentene. Underbetjentene vare lønede saaledes, at de tidt ikke havde Brødet til deres Familier, til samme Tid som de oppebare Benge for Staten, umiddelbart oppebare dem, førte dem i Bog og toge Pengene i Kassen, og hvor det var meget